

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 28 martie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017, declarat de avocatul Boris Druță, în numele inculpatului

*Olaru Viorel XXXX, născut la
XX XXXXX XXXX, originar și locuitor al s. XXXXX, r-
nul XXXXX, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior
prin:*

*1) sentința Judecătoriei Hîncești din 15.10.2012 în
baza art. 188 alin. (2) lit. c), d), 79, 90 Cod penal la 5 ani
închisoare, cu suspendarea condiționată a executării
pedepsei aplicate pe un termen de probă de 3 ani.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 29.09.2016 – 28.03.2017,
instanța de apel: 10.10.2017 – 21.12.2017,
instanța de recurs: 02.03.2018 – 18.04.2018.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 28 martie 2017, Olaru Viorel a fost condamnat în baza art. 179 alin. (2) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, prin adăugirea părții neexecutate din pedeapsa aplicată conform sentinței din 15.10.2012, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani și 2 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, de la reținere.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizei în mărime de 3079 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 17 iulie 2015, aproximativ orele 22.30, aflându-se în s. XXXXX, r-nul XXXXX, inculpatul Olaru V., fără consimțământul lui Vrabie Z., a pătruns ilegal în gospodăria și domiciliul acesteia, unde i-a aplicat o lovitură cu o bârnă din lemn în regiunea capului, iar ulterior, la solicitarea legală a ultimei, a refuzat să părăsească domiciliul, aplicându-i multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 232-D din 06.08.2015, plăgi ale regiunii parietale pe stânga și frunte a capului, traumă cranio-cerebrală cu comoție cerebrală, echimoze a orbitelor cu hemoragie în conjunctivita ochiului, ce se califică ca vătămări corporale ușoare, care generează dereglări de sănătate de scurtă durată, dar nu mai mult de 21 zile.

În temeiul art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa inculpatului, acesta fiind anunțat în căutare.

Instanța a reținut că, fiind audiat în cadrul urmăririi penale, inculpatul a recunoscut învinuirea înaintată.

Totodată, partea vătămată Vrabie Z. a declarat că la 17.07.2015, în jurul orelor 22.00, inculpatul a intrat în ogradă, i-a omorât câinele, iar pe ea a lovit-o cu un băț în cap, în rezultat pierzându-și cunoștința. I-a cerut inculpatului să plece, dar fără rezultat. Vecinul Vrabie G., auzind ce se întâmplă, l-a avertizat că cheamă poliția. A fost internată în spital pentru 10 zile.

În temeiul probelor administrate, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, ca pătrunderea și rămânerea ilegală în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia, și refuzul de a o părăsi la cererea ei, cu aplicarea violenței.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, se caracterizează negativ, anterior a fost condamnat în repetate rânduri, s-a eschivat de la prezentarea în ședințele de judecată, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, în calitate de circumstanță agravantă fiind reținută - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă cu izolare de societate, luând în calcul că nu este posibilă aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, deoarece inculpatul nu s-a prezentat în instanța de judecată, precum și că anterior el a fost tras la răspundere penală, pedeapsa cu închisoare urmărind corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, *cu aplicarea Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.*

Apelantul a invocat că judecarea cauzei în instanța de fond a avut loc în absența sa, prin ce i-a fost încălcat dreptul la apărare și la un proces echitabil.

Mai mult, în privința sa nu a fost pusă în discuție aplicabilitatea prevederilor Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Are grad de invaliditate, iar aflarea în detenție pentru o perioadă atât de îndelungată este exagerată. Totodată, dorind să se angajeze în câmpul muncii, este disponibil să achite o amendă.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017, apelul a fost respins ca nefondat, indicându-se că termenul executării pedepsei aplicate inculpatului urmează de calculat din 21.12.2017, cu includerea perioadei aflării lui în arest de la 27.09.2017 până la 21.12.2017.

Instanța de apel a reținut că examinarea cauzei în instanța de fond a avut loc în lipsa inculpatului, acesta fiind anunțat în căutare, iar în instanța de apel el a recunoscut fapta incriminată.

Prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, probele administrate din punct de vedere al admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului, iar acțiunile acestuia întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 179 alin. (2) Cod penal, ca pătrunderea și rămânerea ilegală în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia, și refuzul de a o părăsi la cererea ei, cu aplicarea violenței.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, anterior a fost condamnat în repetate rânduri, s-a eschivat de la prezentarea în ședințele de judecată, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, în calitate de circumstanță agravantă fiind reținută - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă cu izolare de societate, pedeapsa cu închisoare urmărind corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, nu este clară poziția apărării, fiind solicitată aplicarea în privința inculpatului atât a prevederilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, cât și a unei pedepse mai blânde, inculpatul indicând că este de acord să muncească în folosul statului.

Potrivit art. 1, 2 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, amnistia se aplică condiționat persoanelor inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal.

Căința activă a persoanei se determină în conformitate cu criteriile stabilite la art. 57 din Codul penal.

Procesul penal încetează la faza de judecare referitor la infracțiunea săvârșită până la adoptarea prezentei legi pentru care Codul penal prevede în calitate de pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani. Încetarea procesului penal conform alin. (1) are loc cu acordul scris al persoanei inculpate.

Însă, inculpatul nu întrunește cerințele art. 1 al Legii nr. 210 or, prin sentința din 15.10.2012, inculpatul a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) Cod penal la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 3

ani, iar infracțiunea în speță a fost săvârșită la 17.07.2015, adică în intervalul termenului de probațiune.

Mai mult, inculpatul se caracterizează negativ și s-a eschivat de la prezentarea în instanța de judecată, cauza penală fiind examinată în lipsa lui, iar aceste circumstanțe reale și personale sunt în contradicție cu prevederile art. 1 al Legii nr. 210 privind amnistia.

5. Avocatul Boris Druță a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, cu aplicarea Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Recurentul a invocat că examinarea cauzei în instanța de fond a avut loc în lipsa inculpatului, acestuia fiindu-i încălcat dreptul la apărare și la un proces echitabil prevăzut la art. 13 CEDO.

Inculpatul este încadrat în grad de invaliditate și în instanța de apel a solicitat aplicarea în privința lui a prevederilor Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Or, nefiind prezent la examinarea cauzei în instanța de fond, inculpatul a fost lipsit de posibilitatea de a solicita examinarea cauzei în procedură simplificată, potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Aflarea în detenție pentru o perioadă atât de îndelungată este o măsură exagerată, care ar putea să influențeze negativ starea de sănătate a inculpatului și să-i agraveze gradul de invaliditate.

Acesta este la o vârstă tânără și dorește să se încadreze în câmpul muncii.

Totodată, cheltuielile judiciare suportate la examinarea cauzei urmează a fi trecute în contul statului.

În drept, recursul este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor

contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, inclusiv în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, inclusiv că acesta anterior a mai fost condamnat, consecințele faptei comise de el și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61 și 75 Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (pct. 2., 4. din decizie).

În același timp, conform art. 1 alin. (1) din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29.07.2016, amnistia se aplică condiționat persoanelor inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal.

Însă, potrivit art. 2 alin. (2) din legea nominalizată, încetarea procesului penal conform alin. (1) are loc doar cu acordul scris al persoanei inculpate.

Totodată, conform jurisprudenței naționale, instanța de recurs este în drept să aplice amnistierea inculpatului, prin casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal, doar dacă la recursul ordinar este anexat acordul scris al inculpatului, legalizat în modul prevăzut de legislația în vigoare (Recomandarea Colegiului penal al CSJ, nr. 97 din 09.02.2017 „Cu privire la aplicarea prevederilor din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, de către instanțele judecătorești”).

Sub acest aspect se reține, însă, că la materialele cauzei lipsește cererea scrisă a inculpatului, legalizată în modul prevăzut de legislația în vigoare, privind acordul aplicării față de el a actului amnistiei, un asemenea acord scris nefiind anexat nici la recursul ordinar de pe rol.

Prin urmare, solicitarea recurentului privind aplicarea actului de amnistie față de inculpat este nefondată.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei penale (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei penale, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Pe lângă aceasta, argumentele recurentului că „nefiind prezent la examinarea cauzei în instanța de fond, inculpatul a fost lipsit de posibilitatea de a solicita examinarea cauzei în procedură simplificată, potrivit prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ... cheltuielile judiciare suportate la examinarea cauzei urmează a fi trecute în contul statului...”, sunt absolut neîntemeiate, deoarece asemenea motive și solicitări nu au fost invocate în apelul declarat or, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel (*pct. 3. – 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Boris Druță, împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 28 martie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017, în privința inculpatului Olaru Viorel XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 mai 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco